

DIUMENGE II DURANT L'ANY cicle A - 2014

Un diumenge que sembla encara pertànyer al temps de les Manifestacions del Senyor.
Al llarg del temps de Nadal, hem celebrat la manifestació (en grec: epifania) del Senyor.

A Nadal, la seva manifestació als pobres en la persona dels pastors dels voltants de Betlem.
En la festa de l'Epifania, la seva manifestació als pagans, en la persona dels Màgics vinguts d'Orient.

Diumenge passat, en la festa del Baptisme, la seva manifestació com a Messies reial i com a Servent sofrint.

Avui, com indiquen les vestidures verdes, hem entrat en el Temps durant l'any, la primera lectura presa del segon Càntic del Servent sofrint i l'evangeli pres de Joan, amb el testimoni del Joan Baptista sobre el baptisme de Jesús, estan en un contacte ben estret amb la festa de diumenge passat.

Ens introdueix en el temps de durant l'any. Amb unes lectures que ens revelen la identitat verdadera de Jesús i de la seva missió, al mateix temps que les nostres.

LA TAULA DE LA PARAULA

Aprofundir la primera lectura

Diumenge passat, llegíem el primer dels cants del Servent; avui, la primera lectura és trenta del segon d'aquests cants. El context és el mateix: del fons del seu exili a Babilònia, els deportats d'Israel coneixen el dubte i es demanen si Déu no hauria oblidat l'aliança feta amb el seu poble. Una veu profètica s'aixecà per afirmar que no és així, que ve l'hora de la salvació, però que els mitjans que Déu emprà són a contracorrents de les esperances humanes.

- L'instrument de la seva salvació no serà un rei totpoderós al cap del seu exèrcit, sinó una **"Servent"** totalment disponible a la seva paraula i desarmat.
- No solament serà el pastor encarregat de **"arreplegar, reunir"** i fer retornar els dispersats d'Israel, sinó que serà llum de les nacions perquè la salvació de Déu arribi d'un cap a l'altre de la terra.
- Des dels seus orígens, en aquest Servent de Déu (en arameu, la mateixa paraula "tayla" significa "servent i anyell"), l'Església ha vist aquest anunci acomplert en plenitud en Jesús.

•
Aquí en aquest cant segon, el Servent narra la seva història. Tot ha començat amb una paraula de Déu que li ha estat dirigida des del si de sa mare. Que estigui segur: ja que la seva vocació ve de Déu i que es remunta al seu naixement, Déu no l'abandonarà ara, al començament de la seva missió. Que es fiï de Déu: si es sent menyspreat, no ho és per Déu! Creu en la seva missió encara que sembli que sobrepassa les seves forces; es tracta, en efecte, no solament de retornar el poble exiliat a la terra dels seus avantpassats (rol polític), sinó de retornar els cors a Jahvè (rol espiritual). Quan les nacions veuran els restabliment del poble, es convertiran .

Proclamar aquesta Paraula

En la seva preparació, a fi de remarcar-ho en la proclamació el LECTOR mirarà de distingir bé:

- l' INCÍS INICIAL que indica qui parlarà: *El Senyor em digué....*
- l'evocació, en forma de diàleg JO/ TU de la seva vocació profètica: *El Senyor m'ha dit: (tu) ets el meu servent....*
- una crida que s'avança al seu naixement: *El Senyor m'ha format des del si de la mare perquè fos el seu servent....*
- **Una crida en vistes a una MISSIÓ**
 - en vistes no solament al poble de la promesa: *És massa poc que siguis el meu servent per a restablir les tribus de Jacob i fer tornar els supervivents d'Israel...*
 - sinó les nacions paganes, fins als extrems de la terra: *t'he fet llum de tots els pobles perquè la meua salvació arribi d'un cap a l'altre de la terra.*

SALM 39 (40)

El salm 39 (40) és l'acció de gràcies d'un creient que, humiliat, provat, s'ha dirigit al Senyor que s'ha inclinat cap a mi, ha escoltat el meu clam. M'ha tret de la fossa mortal, del llot del fangar; ha posat fermes els meus peus damunt la roca, ha assegurat els meus peus. I si ell dóna gràcies, no és oferint els sacrificis habituals: *No us heu complagut en sacrificis ni oblacions, m'heu afinat l'oïda; no demanàveu holocaust ni víctimes pels pecats...* però es presenta a si mateix davant del Senyor fent-li l'ofrena d'una vida que escolta la seva Paraula (*llavors jo he dit; Ja venc... En el llibre m'és prescrit el que he de fer; em plau Déu meu, la vostra voluntat; tenc la vostra llei al fons de les entranyes.*

Un dia, l'autor de la Carta als Hebreus posarà les paraules del salm 39 als llavis de Jesús, el Servent, que ha vingut a fer la voluntat del seu Pare i anunciar a tots els germans la bona nova de la salvació: *Per açò, quan entra al món Crist diu a Déu: No has volgut sacrificis ni oblacions, però m'has format un cos; no t'has complagut en holocaustos ni en sacrificis pel pecat. Per açò t'he dit: A mi em present (aquí som). En el llibre hi ha escrit de mi que vull fer, oh Déu, la teua voluntat.* (Hebreus 10, 6-7).

És escoltant la pregària de Crist, el Servent anunciat pel profeta, i unint-nos a ella que reprenem aquest salm en Església. Per açò en les celebracions es farà un esforç perquè amb els medis que es disposi, aquest Salm sigui pregat de la manera més interioritzant possible.

Aprofundir la segona lectura a Cor 1, 1-3

Uns vint anys després de la mort de Crist, Pau ha arribat a Corint durant el seu segon viatge missioner. Descobreix una ciutat cosmopolita de més de 5000.000 habitants, rica degut a la seva posició geogràfica. Gràcies als seus dos ports, el de Céncrees, a l'est, i el de Lechaion, a l'oest, Corint uneix el mar Egeu i el Jònic, entre Àsia Menor i Itàlia; ja que hi havia una camí entre ambdós ports que permetia el transferiment dels vaixells i de les mercaderies d'un port a l'altre, d'un mar a l'altre.

Pau havia sojornat a Corint durant uns dos anys i fundat una Església cristiana, composta majoritàriament per persones de condició modesta: esclaus, lliberts, descarregadors, gent poc considerada en aquella societat. Forçat pels jueus a abandonar la ciutat, és a Èfes, quan havent sentit els ecos de les dificultats i dels conflictes que commouen la comunitat de Corint, escriu (vers el 54-56) la que és la nostra primera Carta als Corintis.

L'adreça d'aquesta carta, que és la nostra segona lectura d'avui, és conforme als usos del seu temps: 1er. El nom de l'autor. 2on. el noms dels destinataris. 3er. la salutació. Cristianitzada per Pau aquesta Adreça segurament és la més rica de totes les cartes.

L'AUTOR comença per presentar-se: *Pau...*

Remarca d'entrada l'origen diví de la seva missió : per voler de Déu ha estat cridat a ser apòstol de Jesucrist. I Apòstol significa enviat, perquè Pau no s'ha llançat ell mateix a l'aventura missionera, és Déu qui l'ha cridat per enviar-lo.

+ menciona el nom del seu col·laborador en l'apostolat: i el seu germà Sóstenes.

+ nomena tot d'una el destinatari: LA COMUNITAT CRISTIANA DE Corint, a qui dóna títols plens de sentit:

- **L'ESGLÉSIA DE DÉU** (traduït per COMUNITAT): Església, del grec: *kaleo*, que vol dir: jo convoc, jo crit, és una paraula presa de l'Antic Testament, on designa l'Assemblea d'Israel en el desert, convocada per Déu per acollir la Llei d'Aliança, viure-la i testimoniar-la entre els pobles. Pau revela aquí als Corintis que, reunits, per la crida de Déu, ells són el poble de la nova Aliança.
- *Són un poble sant (santificats, diu la traducció del leccionari). Nova referència a l'Assemblea del desert a l'Antic Testament, que n'era la prefiguració: la comunitat cristiana de Corint és la renovació de l'Assemblea del desert i la realització del que aquesta anunciava; ella és l'assemblea santa, cridada per Déu. En aquest temps de l'acompliment, comenta P. De Surgy, és de Jesucrist que aquesta comunitat ha rebut i rep la seva santedat: els seus membres han estat i són santificats en el Crist Jesús.*
- Estan en comunió amb tots aquells que a tot arreu invoquen el nom de Jesucrist, el nostre Senyor i el d'ells . Tercera referència a l'Antic Testament. Pau, recorda així als corintis que comparteixen amb altres germans i altres comunitats, la fe i la dignitat cristianes. Sobre tot, ell transposa l'expressió de l'Antic Testament: **invocar el nom del Senyor...**, en invocar el nom (és a dir la persona) de Jesucrist: **la invocació del nom de Jahvè era el signe distintiu de la comunitat d'Israel i de la seva unitat**, igual així, la invocació de Jesús Messies com a Senyor (ell ha ressuscitat, comparteix el títol donat al Déu únic) és el signe distintiu dels cristians i de la seva unitat en la fe com a nou poble.
- Conclou amb una SALUTACIÓ de tipus litúrgic: Us desig la gràcia i la pau de Déu el nostre Pare, i de Jesucrist, el Senyor.
"Gràcia i pau": dues maneres de parlar de Jesucrist, ell que és la gràcia de Déu per excel·lència i que ha establert la pau per la sang de la seva creu.

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

El lector s'esforçarà a ben remarcar i fer sobresortir les TRES PARTS d'aquesta Adreça de Pau:

- l'Autor: *Pau*.
- *Que per voler de Déu ha estat cridat a ser apòstol de Jesucrist....*
- Els destinataris
- *a la comunitat de Déu que és a Corint*
- *als santificats en Jesucrist*
- *cridats a ser-li consagrats*
- *en unió amb tots els qui per tot arreu invoquen el nom de Jesucrist, el nostre Senyor i els d'ells.*
- La salutació final:
 - *Us desig la gràcia i la pau de Déu, el nostre Pare, i de Jesucrist, el Senyor.*

COMENTARI A L'EVANGELI Joan 1, 29-34

Mirau l'Anyell de Déu:

Dépèchés pels "jueus", sacerdots i levites, enviats de Jerusalem, vinguts a demanar a Joan Baptista de situar-se en relació a l'espera messiànica: *_Qui ets tu? El profeta del desert ha començat per respondre'ls tres vegades amb la negativa: ell no és ni el Messies, ni el profeta*

Elies, ni el gran profeta. Abans de declarar finalment: Enmig de vosaltres hi ha aquell que no coneixeu: és ell que ve darrera de mi, i jo no som digne de desfer la corretja de la seves sandàlies (1, 19-28).

- L'endemà, continua l'evangelista, vet aquí que Joan Baptista davant dels seus deixebles, després de la partida de la comissió d'investigació.

Joan Baptista veu Jesús que ve cap a ell. No per a fer-se batiar com es podria creure espontaniament, perquè el baptisme serà evocat més lluny retrospectivament, però per a complir la profecia d'Isaïes 40, 10: El Senyor ve.

Si va vers Joan – no es d'on- comenta X. Léon – Dufour, no per a fer-se batiar, és per dir el SI de Déu a la Promesa; ell va vers Joan en qui es recapitula l'experiència i l'espera d'Israel. I Joan reaccionar amb profunditat (Lecture de l'Évangile selon Jean. Tome 1. p. 168).

- I, de fet, sempre en la línia d'acompliment d'Isaïes 40, 2, que anunciava a Israel que els seus pecats eren perdonats", declara: Vet aquí – el que implica una invitació- l'Anyell de Déu que lleva el pecat del món. Una identificació que només retrobarem a 1, 36.

Aquesta referència a l'Anyell de Déu pot tenir un triple fonament en l'Antic Testament:

- Sigui l'anyell de Déu d'Isaïes 53, 7: Com un anyell portat a En aquest cas, l'evangelista Joan veuria la figura del SERVENT SOFRENT que pren sobre seu la condició pecadora del món. Cal sebre, en efecte, que el mot arameu *talya* significa a la vegada *servent* i *anyell*.
- Sigui l'anyell immolat i dret de l'Apocalipsi, capaç (capable de l'emportar) sur el pecat i la mort, el CRIST PASQUAL (Apoc 5, 6; 14, 10; 17, 14).
- Sigui en fi, L'ANYELL PASQUAL. En efecte, segons Joan 19, 14, Jesús és condemnat a l'hora en que els sacerdots comencen a sacrificar els anyells per a la festa de la Pasqua.

No cal perdre de vista, adverteix Marchedour, que l'evangelista escriu després de Pasqua per a creients. Un tal títol pot recobrir els tres sentits, i nosaltres no sabrem mai el sentit de la fórmula en boca de Joan Baptista (L'Évangile de Jean, p. 44).

Aquest és el Fill de Déu:

Abans, Joan Baptista anunciava el Messies sense conèixer –lo: Jo no el coneixia –confessa ell en els versets 32 i 34. I vet aquí que evocant retrospectivament el baptisme de Jesús en les aigües del Jordà, ell testimonia: Jo he vist (versets 32 i 34), en eco a la profecia d'Isaïes 45, 5: *La glòria del Senyor serà vista... tota carn veurà la salvació*. En Jesús, sobre el qui ha vist *l'Esperit baixar del cel i demorer* la revelació de Déu li ha fet reconèixer *el Fill de Déu*.

El reconeixement ha tingut lloc en el baptisme de Jesús, comenta X. Léon-Dufour, que és narrat no directament sinó a través la il·luminació que Joan ha dit haver rebut del fet que ha vist l'Esperit baixar i romandre sobre aquest home...

En el títol "Fill de Déu", continua ell, el lector cristià reconeix un sentit que sobrepassa la confessió messiànica i que rejoin el títol de "Fill únic" posat en valor en el Pròleg. I és ben bé aquest sentit que est visé en el nostre text, segons l'orientació de l'evangeli escrit "perquè vosaltres cregueu que Jesús és el Messies, és el Fill de Déu.

Per aquest títol, conclou, el Baptista "històric" ne dépasse versemblantment la perspectiva accessible als seus oients, però l'evangelista hi inclou pel lector el misteri del Fill, central en la seva tradició pròpia (o.c. pp. 167 i 180-181)